

[Vilhelm Rasmussen.]

handling om Enkelthederne. Men af Retslægeraadets Beretning fremgaar det jo, at de forbryderiske Personligheder, som er blevet underkastet Kastration, selv har følt det som et Gode for dem. Det kan jeg saa godt forstaa, for hvis de ikke er fuldstændig ude af Stand til at vurdere deres Tilstand og de Færer for fornyet Forbrydelse, den udsætter dem for, maa de leve i en bestandig Frygt for paa ny at komme til at forse sig over for Loven og dermed igen at blive straffet.

En vigtig Nydannelse i Loven er dernæst § 6, som siger, at den, der er underkastet Sterilisation eller Kastration, er pligtig at lade sig underkaste en lægelig Efterundersøgelse. Jeg anser denne Paragraf for særdeles værdifuld, for det er en Nødvendighed, hvis denne Sag ikke skal kompromitteres, at de sagkyndige har Lejlighed til at følge dem, der er blevet opereret, saaledes at man kan se baade fysisk og psykisk, hvorledes Virkningerne af Operationen har været. Til at træffe Afgørelse af, hvorvidt de Personer, der er straffet for en alvorlig Forbrydelse, skal underkastes tvungen Kastration, skal der nedsættes et Nævn, hvilket bl. a. er blevet kritiseret af Landsdommer Skadhauge. Dette Nævn skal efter Paragraffen bestaa af en Dommer, der udpeges af Justitsministeren, som Formand, en af Retslægeraadet blandt dets Medlemmer udpeget Psykiater og endelig Rigsadvokaten eller en af ham udpeget Statsadvokat. Det forekommer mig, at naar Samfundet i det hele taget anser tvungen Kastration af grove Forbrydere for forsvarlig, er et Nævn af den Art, der her er Tale om, det mest sagkyndige, man kan finde, og at det maa kunne vinde almindelig Tillid.

Ud fra de Betragtninger, jeg her har gjort gældende, og med den kortfattede Redegørelse, jeg her har fremsat for Nydannelserne i Loven, kan jeg tilsiige den højterede Justitsminister mit Partis velvillige Behandling af dette Lovforslag paa dets Gang gennem Rigsdagen.

Rahbek: Da vi i 1929 som det første Land vedtog en Lov omhandlende disse Forhold, var der fra alle Sider Enighed om, at der her skulde udvises stor Varsomhed. Man var klar over, at man her bevægede sig paa Omraader, hvor der skulde gaas forsigtigt frem, og man havde forskellige gode Grunde til at udvise denne Forsigtighed.

Jeg vil først nævne det rent følelsesmæssige, der jo betød og betyder en hel Del

for mange. Uviljen mod ved Lov at bestemme over, hvem der maa sætte Afkom i Verden, og Frygten for at komme til at gøre noget forkert, var meget vel begrundet og virkede afskrækkende paa mange. Jeg kan for mit Vedkommende sige, at jeg forstaaer godt denne Følelse. Paa den anden Side vil jeg hævde, at vi ikke ved denne Lovgivning i og for sig tager noget nyt Standpunkt til dette Spørgsmaal. Ved at anbringe Folk paa Anstalter forhindrer vi dem jo i at sætte Afkom i Verden, ja, vi kan vel endda sige, at i mange Tilfælde finder en saadan Anbringelse netop Sted for at hindre, at de sætter Afkom i Verden. Derfor vil jeg for mit Vedkommende hævde, at vi ikke ved at lovgive om dette Forhold i Virkeligheden tager noget nyt Standpunkt til selve dette Spørgsmaal, men at det, vi, der har været med til at fremme denne Lovgivning, søger, er at skabe Mulighed for, at de Folk, der tidligere har været berøvet deres Frihed, maaske dog i nogle Tilfælde nu kunde faa Mulighed for at tilbringe deres Liv under mere frie Forhold, end det har været muligt før, og det er vel ogsaa en Bestræbelse, der er værd at fremme.

Den anden Grund til Varsomheden var dette, som jeg sagde til at begynde med, at Danmark var, saa vidt mig bekendt, det første Land i Verden, der overhovedet gennemførte en Lovgivning af denne Art, og det betød jo, at vi med Hensyn til Erfaringer for, hvordan en saadan Lovgivning vilde virke i Praksis, stod saa at sige paa bar Bund. Naar vi alligevel i mit Parti gik med til at gennemføre Loven af 1929, var det, kan jeg sige, i Tillid til, at man fra Administrationens Side vilde udvise den Varsomhed og Forsigtighed ved Lovens Gennemførelse, som alle var enige om burde udvises. Jeg vil derfor gerne i Dag udtale min Anerkendelse af, at man netop fra Administrationens Side, saa vidt jeg kan skønne, har udvist denne Forsigtighed, og det er i Tillid til, at man ogsaa i Fremtiden ved Administrationen af den nye Lov vil udvise Varsomhed, at vi for vort Vedkommende kan tilsiige vor Medvirken til Lovforslagets Behandling og eventuelle Gennemførelse.

Hvad Lovforslagets Enkeltheder angaar, er hele Sagen jo af den Art, at de bedst egner sig til at drøftes i et Udvalg. Den forrige ærede Taler har for øvrigt redegjort for de forskellige Ændringer, der foreslaas, og jeg kan for mit Vedkommende nøjes med at henvise til denne Redegørelse.

Der er dog et enkelt af de af den ærede Taler nævnte Punkter, som vi vil have Lejlighed til at tænke lidt over og under-